

og Kommunens, Tilskud falder som en Del af Præmien, og gaa over til det efter min Mening irrationelle at yde Tilskuddet som en Del af den eventuelle Understøttelse, hvorved man kommer ind paa det, som er det farligste i denne Henseende, nemlig et fuldstændig vilkaarligt Skøn.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds kom i Anledning af den højtærede Ministers Bemærkninger ind paa nogle Betragtninger om Forskellen mellem at se paa Arbejderne som Præmietagere og at se paa dem som understøttelsesnydende, hvor jeg ikke er i Stand til fuldstændig at følge ham. Jeg havde det Indtryk, at han om end ikke ligefrem hævdede, saa dog tangerede det Standpunkt, at de højere lønnede Arbejdere faktisk betaler de lavere lønnedes Understøttelse ved denne Forsikring. Det skulde være et Slags Forsvar for, at man ophævede Indtægtsgrænserne. Jeg forstod det saaledes, at det ærede Medlem sagde, at det kan maaske tilsyneladende se underligt ud, at man lader det offentlige give en Sum til en nogenledes velstillet Mand, men det er kun tilsyneladende, at han faar det, for i Virkeligheden kommer det den daarligst stillede Arbejder til gode, det er ham, som faar Understøttelsen. Ja, i enkelte Tilfælde turde dette vel være rigtigt nok. Naar f. Eks., som det er oplyst for mig, man i Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse ogsaa har faaet de faste Arbejdere under Kommunen, altsaa Arbejdere, som under normale Forhold maa siges ikke at være udsatte for Arbejdsløshed, er det rigtigt, at disse forholdsvis mere velstillede Arbejdere paa en Maade betaler de daarligst stillede, de for Arbejdsløshed stærkere udsattes Arbejdsløhedsunderstøttelse, og at altsaa Statens Bidrag for saa vidt kun tilsyneladende kommer disse velstillede til gode, medens det i Virkeligheden kommer deres daarligere stillede Kammerater til gode. Jeg skal tage et andet Eksempel. Under Blikkenslagerfaget er det lykkedes at faa samlet baade de Dele af Faget, som beskæftiger sig med Blikkenslagerarbejde ved Bygninger, og de Elementer i Faget, som har fast Arbejde i saadanne Blikvarefabrikker som Carl Lunds. De sidstnævnte Arbejdere er praktisk og faktisk set ikke udsatte for Arbejdsløshed, og naar de er med i Arbejdsløhedskassen, er det ganske rigtigt, at de helt eller delvis kommer til at betale for deres daarligere stillede, for Arbejdsløshed normalt udsatte Kammerater, og det er altsaa for saa vidt rigtigt, at den Del af

Statstilskuddet, som gives til dem, i Virkeligheden kun passerer gennem dem og kommer de mindre velstillede til gode. Men det er kun enkelte Eksempler, og jeg synes paa ingen Maade, man kan sige, at den nogenledes velstillede Arbejder, fordi han er velstillet eller qua velstillet Arbejder, skulde være i mindre Grad udsat for Arbejdsløshed end den daarligst stillede Arbejder. Dette lægger jeg megen Vægt paa, fordi efter min Betragtning, som jeg gjorde gældende allerede i Gaar, har den relativt velstillede Arbejder — det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) har Ret i, at han er ingen Krøsus — lige saa vel Krav paa Statsstøtte, naar han vil forsikre sig mod Arbejdsløshed, som den mindre velstillede, fordi i begge Tilfælde forholder det sig saaledes, at de er udsatte for den Arbejdsløshed, som er en naturlig Følge af Samfundets økonomiske Ordning.

Den højtærede Minister — som jeg ser er kommet til Stede — forsøgte Gang paa Gang i Gaar at forklare os, at det Princip, som f. Eks. jeg havde udviklet, eller som det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) havde udviklet, var ikke det Princip, som laa i Loven, det maatte vi endelig forstaa. Det Princip, som laa i Loven, var, at Staten vilde hjælpe de ubemidlede Arbejdere, det var ikke et Lønarbejdersynspunkt. Men det havde vi udmærket godt forstaaet, det havde for saa vidt ikke behøvet Forklaringen. Men hvad vi har hævdet, er, at dette Princip er galt. Det er en fuldstændig formalistisk Overførelse af et Princip fra et Omraade, hvor det er rigtigt, til et andet, hvor det ikke er rigtigt. Der er efterhaanden kommet en god Portion Bureautratisme ind i Forberedelsen af Lovgivningen her i Landet, og det kan jeg godt forstaa rent embedsmæssigt, cancellimæssigt. Man har nu en Gang den Bestemmelse, som ogsaa har sin historiske Begrundelse, at til Arbejdsløhedskasserne skal Adgangen staa aaben for de samme, som har Adgang til de anerkendte Sygekasser. Saa gør man pludselig Forandring i Bestemmelserne for anerkendte Sygekasser, og saa saa lader man ogsaa Forandringen gaa over i Loven om anerkendte Arbejdsløhedskasser, for de hænger sammen, og det er saa nemt og formelt rigtigt, at naar man forandrer i den ene Lov, maa man ogsaa forandre i den anden. Det staar ligefrem i Motiverne, udredet fra en bureaukratisk og formalistisk Betragtning. De Mennesker giver sig ikke Tid til at